

tiøs Undersøgelse, saa meget mindre som det første Syn af disse Justager og Bogstaver ikke kunde bringe paa den Tanke, at noget Galt var paa Færde. Ikke desto mindre blev Bedkommende tiltalt, og jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at disse Forseelser ser man med saa skarpe Øine paa, at de er Gjenstand for en Justitsfag og ikke blot for en offentlig Politifag, det er ligefrem en kriminel Sag, der her anlægges. Dette fremgaar af § 20, idet kun Overtrædelser af § 3 og nogle andre Paragrafer behandles som offentlige Politifager, Overtrædelse af § 2 er altsaa Gjenstand for almindelig Justitsforfølgning.

Noget Bignende kunde gøres gjældende med Hensyn til § 3, hvor der alene er Tale om Forhandlingen af Margarine, den er dog forsaavidt mindre streng, som Bøden kan gaa ned til 100 Kr., og som Sagen er Gjenstand for en offentlig Politirets Behandling, men naturligvis har man alligevel bibeholdt en vis Strænghed, thi Sagen kan ikke sluttes med en Advarsel eller en frivillig Erklæggelse af Bøde. Der skal gaa Dom i Sagen om det end nok saa meget synes at ligge for, at det i Grunden er mod Bedkommendes egen Villie, er uvilkaarligt, at han er kommen til at gøre sig skyldig i en lillebitte Overtrædelse af disse formelle Bestemmelser. Jeg tør paasta, at man forgæves i hele Straffelovgivningens skal søge efter et Omraade, hvor der er noget saa drakonisk som her. Men vi ere ikke færdige med den uaaadelige Strænghed endnu, skjøndt det kan være haardt nok, at Bedkommende skal tiltales for et Tilfælde, hvor han har handlet bona fide. For et Dieblit siden udtalte den ærede Minister, at det jo var en Selvfølge, at naar Nogen bona fide solgte et lygt Kreatur, saa kunde han ikke tiltales og straffes, men her gaar det anderledes strengt til, selv om han har handlet bona fide. Hvis Nogen nemlig paa en Margarinejustage har haft Bogstaver, der mangle $\frac{1}{2}$ Linie i den forestrevne Størrelse, saa skal han dog formelig tiltales som en almindelig Forbryder og straffes i allermildeste Tilfælde med en Bøde paa 200 Kr. Men det forslaar ikke, vi ere ikke færdige dermed, § 18 andet Stykke indeholder, at de lovstridige Varer derhos blive at konfiskere, og det forstaar man saaledes, at det er den Margarine, der indeholdes i de Justager, der ikke ere, som de skulle være, der konfiskeres. Naar altsaa en saadan ulykkelig Mellemhandler eller Forhandler har faaet 50 Justager Margarine tilsendt, og der mangler $\frac{1}{2}$ Linie i Bogstavernes Størrelse, og det er undgaaet hans Opmærksomhed, saa vil han ikke blot blive tiltalt og dømt som Forbry-

der, men de 50 Justager ville blive konfiskerede. Det er sandelig efter Omstændighederne i høieste Grad haardt for Paagjældende, og Ulykken er, at man har indrettet det saa snildt, at man har sat de bedste Kræfter i Bevægelse for at paase, at slige store Forbrydelser mod Samsundsordenen ikke gaa ustraffede hen. Hvad der kommer ind ved Salget af lovstridige Varer, tilkommer nemlig med en Trediedel Angiveren, og de to Trediedele i Kjøbenhavn Kommunens Kasse, og udenfor Kjøbenhavn de Fattiges Kasse. Man har altsaa interesseret Anmelderen i høi Grad i at anmelde Sagen og paa den Maade gjøre sig en Fordel. Jeg holder nu ikke meget af dette Angivervæsen, men det kan maaste ikke være Andet, men Følgen deraf er, at, som sagt, de i Virkeligheden allerubetheligste Smaaovertrædelser kunne medføre uforholdsmæssig haarde Følger for de Paagjældende. Jeg skal nu ikke udføre dette videre, jeg haaber, at Alle ville have erkjendt, at der her virkelig er noget Forkert ved Loven, og jeg er overbevist om, at naar jeg har henledet det ærede eventuelle Udvalgs Opmærksomhed derpaa, vil det sørge for at faae det rettet.

Svar: Den ærede sidste Taler har sikkert fuldstændig Ret i, at de Straffebestemmelser, som staar i denne Lov, ere, som han sagde, drakoniske. Men jeg vil dog sige, at da disse Straffebestemmelser bleve optagne i Loven, var det fra alle Sider erkjendt, at de ogsaa skulde være drakoniske, og det havde jo dels en mere almindelig og dels en mere speciel Grund. Den almindelige Grund var selvfølgelig den, at de virkelige reelle Forseelser ere særlig vanskelige at faae oplyste; derved førtes man til at ramme de dyre Tegn, de formelle Forsynsdelser, som antoges at skjule en mere reel Forseelse. Det er Noget, tror jeg, som ogsaa paa andre Punkter ikke er ganske ukjendt for vor Lovgivning. Naar man har sat saa stærke Bestemmelser for rent formelle Forseelser, saa er altsaa Meningen den, at man dermed vil sikke sig, at ikke reelle Forseelser, som ellers ere meget vanskelige at faae paadømte, gaa straffrie. Det andet Hensyn, som gjorde sig gjældende for dem, der havde med denne Lovs Detailler at gøre, var, at det var et forholdsvis nyt Omraade, man her havde at gøre med. Skulde disse Regler med nogen Styrke kunne gjenneføres, saaledes at de hurtigt bleve respekterede af Alle, saa maatte der gives dem et alvorligt Eftertryk ogsaa gennem Straffebestemmelser. Men dette medfører ogsaa, at jeg kan være meget enig med det ærede Medlem fra Viborg (Klein) i, at der, efter at disse Be-